

som civil part i retssagen, og domstolen handler i kraft af sin strafferetlige kompetence

iii) et beløb til dækning af sagsomkostninger eller administrative omkostninger i forbindelse med afgørelsen

iv) et beløb til en offentlig fond eller støtteorganisation for ofre i kraft af samme afgørelse.

Bødestraf omfatter ikke:

- kendelser om konfiskation af redskaber eller udbytte fra strafbart forhold
- kendelser af civilretlig art, der udspringer af krav om erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand, og som kan fuldbyrdes efter Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁵⁾

c) "udstedelsesstaten": den medlemsstat, hvor en afgørelse som defineret i denne rammeafgørelse er truffet

d) "fuldbyrdesstaten": den medlemsstat, til hvilken en afgørelse med henblik på fuldbyrdelse er blevet fremsendt.

Artikel 2

Udpegelse af kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat meddeler Generalsekretariatet for Rådet, hvilken eller hvilke myndigheder der i henhold til deres nationale lovgivning har kompetence i henhold til denne rammeafgørelse, når medlemsstaten er henholdsvis udstedelsesstat eller fuldbyrdesstat.

2. Uanset artikel 2 kan en medlemsstat, hvis det er nødvendigt på grund af dens interne kompetencefordeling, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelserne samt til at bistå de kompetente myndigheder.

3. Generalsekretariatet for Rådet stiller de modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for Kommissionen.

Artikel 3

Grundlæggende rettigheder

Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 6 i traktaten.

Artikel 4

Fremsendelse af afgørelser og anvendelse af den centrale myndighed

1. En afgørelse kan, hvis den ledsages af en attest som omhandlet i denne artikel, sendes til de kompetente myndigheder i en medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har ejendom eller indtægt, har fast bopæl eller, for juridiske personers vedkommende, vedtægtsmæssigt hjemsted.

2. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underskriver attesten, jf. standardformularen i bilaget, og attesterer, at indholdet er korrekt.

3. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten fremsender afgørelsen eller en bekræftet genpart heraf sammen med attesten direkte til den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten ved hjælp af ethvert middel, som efterlader et skriftligt spor, og på en sådan måde, at fuldbyrdesstaten kan fastslå ægtheden. Originaleksemplaret af afgørelsen eller en bekræftet genpart heraf samt det originale eksemplar af attesten sendes til fuldbyrdesstaten, hvis den ønsker det. Også alle officielle meddelelser fremsendes direkte mellem de nævnte kompetente myndigheder.

4. Udstedelsesstaten må kun sende afgørelsen til én fuldbyrdesstat ad gangen.

5. Hvis den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten ikke er den kompetente myndighed i udstedelsesstaten bekendt, foretager sidstnævnte alle nødvendige undersøgelser, herunder via kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk⁶⁾, for at fremskaffe oplysningerne fra fuldbyrdesstaten.

6. Hvis en myndighed i fuldbyrdesstaten, som modtager en afgørelse, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, sender den på embeds vegne afgørelsen til den kompetente myndighed og underretter den kompetente myndighed i udstedelsesstaten herom.

7. Det Forenede Kongerige og Irland kan i en erklæring anføre, at afgørelsen sammen med attesten skal sendes via den eller de centrale myndigheder, der er angivet i erklæringen. Disse medlemsstater kan til enhver tid ved en ny erklæring begrænse erklæringens omfang med henblik på at give stk. 3 større virkning. De skal gøre dette, når bestemmelserne om gensidig retshjælp i Schengen-konventionen får virkning for dem.